

amíg ott fent végtelenül zuhog és vakít a gyönyör-óda
ontja színjeleit diadallal hogy megmaradunk
te zengd ki akkor fémlékű gép a Bomba halálát
gutenbergi utód ezercsapú ósdi szedőgép
futószalag-utcák és vetített otthonok alatt te kopogd ki
az elfeledettet

hogy megmaradunk hiszen
föltreped létünk héja: a vég
újra álmodja magát föltörve a fényre az emberiség
könyörtelennek és szépnek s hogy nem született hiába
döglött gépekből ácsol törekeny tutajt
és sok Charibdis közt sok ezer veszélyben
visszatér Ithakába

SZEPESI ATTILA

Egy régi szegedi utcára

ez az utca kivész magából
lábnyomai már Betlehemben
ebei fönnt a csillagokban
verten vonítanak a holdra
akácfái ragyognak a
lámpafény üveg-aranyában
ez az utca a tejúton
kanyarog történelmi szélben
aki itt Juhász Gyula után
kószál saját fényébe omlik
eljön érte a szirénás
kocsi angyallal zsuppfehéren
a sínekig-űzött fiúért
ha ágál szobrát megutálja

vonatra autóbuszra száll
éjért borért és ölelésért
nappal konzervdoboz papír
éledez a csatornaparton
verebek szállnak verebek
augusztus sivatag-nyarában
aki itt él idegen százszor
a költözködő évszakokban
levelet ír és messze-készül
ez az utca kivész magából
fönnt kanyarog a tejúton
Petri Ferenc bóklászik erre
kiskocsmák után elbolyongva

Kós Károly

ennyi fekete lomb között
szélzúgásban kakukkidőben

befödött utak énekét
patakzúgásból történelmet

veszendő vállal megmaradni
sorsom eres kövekre írtam

István király írdeákja
láttam a pusztán nemzet születik

hallgattam hegyi éjszakákon
roppanó sziklák vallomását

bolyongtam Budai Nagy Antal éjjelében
villogó kaszák sámándobok között

voltam Sztambul kaftános vándora
fordított Evlija Cselebi

most világlátások után
két Atlantisz keserű krónikása

ülök évszakok romjain
álmom álmomból fölriaszt

Bathó Mihály énekei

1

édes lelkem haj itt az éjszaka
legyél frigyem csak te szép Júlia

árva vagyok szívem nálad nélkül
kinom érted nap fogytán öregbül

illik hát minekünk örvendeznünk
mivelhogy csillagunk feltündöklött

bú ne lakja ez éjjel ágyamat
gyújtsa tüzed világosságomat

2

mérges kígyóknak kölykei
tisztességem árulói
ördögnek vagytok rabjai

búsulásom most nem volna
csak jó barátom hallgatna
szenvedésem könnyebb volna

horgas fullánkját nyelveknek
ne kínlódnám rágalmaknak
vádját gyűlölködéseknek

csak kesergek álmélkodván
útra lépvén meg-megállván
nap verőjén éjjel árnyán

